



## En frukt i flux

Text: Frida Jeppsson Prime

Varför ska man ge sig på att formge en piedestal? Denna anonyma trojänare av värdefulla föremål. Men när någon nu gjort det så måste det förstås stötas och blötas.

Att placera design på pelare är lite som att köra rattfull hem från krogen i en kritikers ögon. En rejäl otjänst mot sig själv. Men när designen är en pelare, då uppstår plötsligt en barnlig fascination. En pelare. Ett objekt i sig som inte är fulländat förrän något placeras på dess topp. Ett objekt som existerar för att förhöja värdet på ett annat. Ett objekt som aldrig får total uppmärksamhet. Ett värdigt och ödmjukt jobb kan tyckas. Så vad tänkte Cédric Canaud när han började formge denna anonyma tjänare? Sedan minimalismens intåg kunde man tro att den gängse uppfattningen var att dessa ska vara vita till färgen och släta till finish. Begreppet "The medium is the message", präntades tidigt in i huvudet under Konstfacksåren. Något man genom tiderna försökt undvika genom just vita pelare i vita kuber. Och i detta fall gör begreppet sig åter påmint. För vad kan man möjligen placera på en pelare som i sig självt bär på en historia, utöver dess huvudsyfte att vara en timid och underkastlig plattform, utan att det blir kaka på kaka?

Låt oss bekanta oss med objektet i fråga innan vi försöker besvara denna trollbindande fråga. Pelarna har en enkel byggsatskonstruktion där användaren själv monterar sektionerna genom att låta paneler glida

i försågade spår. Varje panel är konstruerad av en furubräda klädd med dekorerat papper på två sidor. Den materialfinish man vid första anblick ser – marmor, glas och skiffer – är alltså enbart en synvilla, en iögonfallande effekt. Som kronan på verket placerar användaren sedan en av de medföljande brickorna på toppen, och vips, så har man sin piedestal redo för display.

Så, åter till frågan. Display av vad? Sett till formgivarens pressbilder är det en tennisboll som lämpar sig bäst. Ett ensamt grönt äpple verkar också förtjäna denna upphöjda plats i väntan på att bli uppätet, liksom borsten på en sopkvast. Men skrattar bäst som skrattar sist. Kanske är dessa vardagliga objekt symboler för hur geniala pelarna egentligen är? De tar ned vad man än ställer på dess topp till en vardaglig nivå, genom dialogen som uppstår de två objekten emellan. Dess rangliga och instabila väsen skulle till och med påminna oss om att ett Fabergéägg blott är ett ting om det placeras på dess topp. Med billiga material och enkel estetik gör piedestalen därmed ett äpple total rättvisa. Den arketytiska formen, en stående rektangel, säger fortfarande att man ska rikta blicken till dess topp, men materialen förmedlar ett budskap om att objekten agerar i symbios. Det är en frukt i flux. En artefakt i ett mellantillstånd, på väg att bli förtärd. Punkt.

RUM / Parution le 04 Novembre 2014 / Projet "À partir du guéridon"  
Texte de Frida Jeppsson Prime

En frukt i lux

Why would you take upon you to design a pedestal? This anonymous bearer of valuable objects. But when someone now has done just this, of course it has to be discussed backwards and forwards. To place design on a plinth is, in the eyes of the critic, a bit like driving home drunk from the pub. A real dis-service to yourself. But a childish fascination appears when the design itself is a plinth.

An object which is not complete until something is placed on top of it. An object which exists to increase the value of another one. An object which never gets all the attention. A worthy and humble job one might think. So what did Cedric Canaud think when he started designing this anonymous servant? Since the entree of minimalism one could think that the common understanding was that these items were to be white with a smooth finish.

The idea of "The medium is the message" was early engraved in the mind of the "Konstfack-sheep"(Konstfack is an art school/college) Something one has tried to avoid throughout the years by using a white plinth in a white cube. What could you place on a pillar which in itself carries a story outside of its main job of being a timid submissive platform without creating a story upon a story?(creating conflict and confusion muddling the object presented)

Let's first get acquainted with the object at hand before we try to answer this spellbinding question. The plinths have a simple construction and the sections are put together by sliding the panels into pre cut grooves. Every panel is made from a pine plank covered in decorative paper on each side. What, at first glance looks like marble or glass is only an imitation, an eye catching effect. To finish it off, the user places the included tray on top and voila, your plinth is ready for display.

So, back to the question. Display of what? If you look at the designer's images, a tennis ball is your best choice. A lonely green apple seems to also deserve this elevated spot while waiting to be eaten, as well as the brush part of a broom. But hold your laughter, perhaps these everyday objects are symbols of the genius-ness of these plinths? They downgrade whatever is placed on top of them to an everyday level through the dialog which appears between the two objects. The plinth's rickety and unstable being could even remind us that a Faberge egg is merely and thing, an object, if placed on top of it. By using cheap material and simple aesthetics the plinth justifies the apple completely. The archetypal shape, a portrait rectangle, still asks you to look towards its top but the materials asks for the objects(plinth and what's on top) to be looked on as symbiotic. It is a fruit in flux. An artefact in an "inbetween-state", about to be consumed.

Full stop.